

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 100/2019-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. marca 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária Mandzák a spol., s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Michal Mandzák, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 19 ods. 3, čl. 22 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 7 a čl. 8 ods. 1, 2 a 3 Charty základných práv Európskej únie a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd oznámením Okresného súdu Humenné sp. zn. 3 Tp 11/2017 z 5. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 3, čl. 22 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 7 a čl. 8 ods. 1, 2 a 3 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

oznámením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 Tp 11/2017 z 5. marca 2018 (ďalej len „napadnuté oznámenie okresného súdu“).

2. Z doručenej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupuje v trestnom konaní vedenom Národnou kriminálnou agentúrou, Národnou protizločineckou jednotkou, expozitúrou Východ v procesnom postavení poškodeného vo veci trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 a 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a trestného činu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Sťažovateľ v úvode ústavnej sťažnosti opisuje skutkový stav týkajúci sa priebehu skutku, ako aj následného trestného konania a podanou ústavnou sťažnosťou namieta napadnuté oznámenie okresného súdu, ktorým nedošlo k zrušeniu príkazu sudcu pre prípravné konanie okresného súdu č. k. 3 Tp 11/2017-3 z 3. februára 2017, ktorým bolo nariadené skúmanie duševného stavu sťažovateľa ako poškodeného v uvedenej trestnej veci. V podstatnej časti sťažovateľ uviedol: *«Sťažovateľ podal dňa 29.12.2017 vyšetrovateľovi NAKA (kde bola medzičasom nastolená trestná vec na základe rozhodnutia Prezidenta PZ odstúpená) podanie označené ako: “Podnet na zrušenie príkazu na skúmanie duševného stavu poškodeného“, ktorým žiadal o zrušenie Príkazu sudcu pre prípravné konanie na skúmanie duševného stavu sťažovateľa. Tento podnet bol podaním vyšetrovateľa NAKA zo dňa 30.01.2018 predložený (spolu s celým vyšetrovacím spisom) sudcovi pre prípravné konanie Okresného súdu Humenné, aby o ňom rozhodol. Sudca pre prípravné konanie Okresného súdu Humenné o ňom rozhodol Rozhodnutím o nezrušení príkazu zo dňa 05.03.2018, ktoré odôvodnil tak, že od vydania pôvodného príkazu nedošlo k zmene dôvodov.»*

3. Sťažovateľ ďalej uvádza, že skúmanie duševného stavu predstavuje zásah do práva na súkromie vrátane práva na ochranu osobných údajov, pričom, ako uvádza Európsky súd pre ľudské práva, ide o kategóriu zásadného zásahu do práva na súkromie. Dodáva, že ak dosiaľ nebolo vykonané skúmanie duševného stavu, tak orgány verejnej moci, najmä súd, sú povinné skúmať, či i naďalej existujú pre takéto zásah legitímne dôvody. Ďalej uviedol: *«Tomuto zodpovedá i procesná povinnosť súdu rozhodnúť o podnete na zrušenie*

príkazu podaného dotknutou osobou. Tieto povinnosti si uvedomoval i všeobecný súd, keď rozhodol o podnete sťažovateľa tak, že pôvodný príkaz nezruší. Všeobecný súd však postupoval arbitrárne a svojvoľne, keďže svoje rozhodnutie vôbec neodôvodnil, hoci okolnosti prípadu (hlavne nové skutočnosti uvádzané jednak sťažovateľom ako i zabezpečené v priebehu ďalšieho vyšetrovania) si vyžadovali, aby sa minimálne vysporiadal s novými skutočnosťami uvedenými v podnete sťažovateľa, a to najmä s oznámením Generálnej prokuratúry SR zo dňa 09.05.2017 o tom, že pôvodné nariadenie duševného stavu vyšetrovateľom PZ bez Príkazu sudcu pre prípravné konanie podľa §150 Trestného poriadku bolo neúčinné a nepoužiteľné, citujem: “Treba zároveň súhlasiť s výhradou, že uznesenie vyšetrovateľa PZ z 9. decembra 2016 bolo vydané bez príkazu sudcu pre prípravné konanie, preto je nezákonné, v ďalšom konaní nepoužiteľné a treba ho považovať za nulitné.“ Týmto oznámením nedisponoval sudca pre prípravné konanie v čase vydania príkazu, pričom toto oznámenie malo vplyv na vydanie pôvodného príkazu, a to posúdením princípu legality.»

4. Sťažovateľ vo vzťahu k nariadenému príkazu na skúmanie jeho duševného stavu vzniesol námietku v tom smere, že nebola splnená zákonom predpokladaná podmienka na jeho nariadenie, ako je uvedená v ustanovení § 150 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Uviedol, že okresný súd zákonom ustanovený predpoklad videl v tom, že sťažovateľ sa mal správať obštrukčne, pretože sa nedostavil na nariadený úkon, sťažovateľ však namietol, že na prvotné plánované vyšetrenie duševného stavu sa nedostavil z dôvodu, že toto bolo určené len uznesením vyšetrovateľa bez príkazu súdu, znaleckej organizácii svoju neúčast' na vyšetrení ospravedlnil a zároveň ju odôvodnil tým, že do rozhodnutia príslušných orgánov, u ktorých namietal takto vydaný príkaz na absolvovanie vyšetrenia duševného stavu, sa skúmaniu duševného stavu nepodrobí. K tomu sťažovateľ dodal: «Sťažovateľ sa nie je povinný bez zodpovedajúceho príkazu sudcu pre prípravné konania podrobovať skúmaniu duševného stavu, a táto okolnosť nemôže odôvodňovať vydanie tohto príkazu, keďže nezákonnosť postupov orgánov činných v trestnom konaní (policajta a prokurátora) nemôže ísť na ťarchu sťažovateľa... nebolo možné legitímne očakávať od sťažovateľa, aby rešpektoval nulitné a nezákonné rozhodnutia a dokonca, aby prípadné nerešpektovanie

tohto príkazu bolo sankcionované práve nariadením duševného stavu. Navyše aj keby sa bolo bývalo jednalo o obštrukčného sťažovateľa (čo rezolútne popierame), tak obštrukčné správanie svedka nemôže samo o sebe odôvodňovať nariadenie skúmania duševného stavu svedka. Nariadenie skúmania duševného stavu svedka nemôže predstavovať legitímny "trest" za jeho obštrukčné správania, a to navyše za situácie, ak právny poriadok poskytuje iné proporcionálnejšie prostriedky (napr. poriadková pokuta)...»

5. V podanej ústavnej sťažnosti zároveň sťažovateľ namietal, že okresný súd sa v napadnutom oznámení okresného súdu relevantným spôsobom nevysporiadal so skutočnosťou, že či v čase jeho rozhodovania neexistovali iné, a to šetrnejšie prostriedky, ktorými by sa dosiahol sledovaný cieľ, prihliadnuc na princíp proporcionality. Konkrétne uviedol, že nebol podrobený znaleckému skúmaniu kamerový záznam zachytávajúci priebeh incidentu, ktorý je predmetom trestného konania, nebol vypočutý ako svedok súdny znalec, ktorý na podnet sťažovateľa ako poškodeného a strany v trestnom konaní vypracoval znalecký posudok o jeho zraneniach, a že v čase vydania napadnutého oznámenia okresného súdu bol k dispozícii aj vykonaný výsluch svedka prítomného pri predmetnom incidente.

6. V petite ústavnej sťažnosti sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení so základným právom na ochranu osobných údajov pred neoprávneným zhromažďovaním a iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa čl. 19 ods. 3 a čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivý proces priznané čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s právom na súkromie garantovaným čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako i právo na rešpektovanie súkromného a osobného života podľa čl. 7 Charty základných práv Európskej únie ako i práva na ochranu osobných údajov podľa článku 8 ods. 1, 2 a 3 Charty základných práv Európskej únie Rozhodnutím sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Humenné, spis. zn. 3Tp/11/2017 zo dňa

05.05.2018 (správne oznámenie sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Humenné sp. zn. 3 Tp 11/2017 z 5. marca 2018, pozn.) o nezrušení Príkazu sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu v Humennom, spis. zn. 3Tp/11/2017-3 zo dňa 03.02.2017, porušené boli.

2. Zrušuje sa v celom rozsahu Rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Humenné, spis. zn. 3Tp/11/2017 zo dňa 05.05.2018 (správne Oznámenie sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Humenné sp. zn. 3 Tp 11/2017 z 05. marca 2018) o nezrušení Príkazu sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu v Humennom, spis. zn. 3Tp/11/2017-3 zo dňa 03.02.2017.

3. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania, ktoré je povinný Okresný súd Humenné zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 19 ods. 3 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

14. Podľa čl. 22 ods. 1 ústavy listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností a ochrana osobných údajov sa zaručujú.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek

trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

16. Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

17. Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať s výnimkou prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom alebo zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo na ochranu práv a slobôd iných.

18. Podľa čl. 7 charty každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a komunikácie.

19. Podľa čl. 8 ods. 1 charty každý má právo na ochranu osobných údajov, ktoré sa ho týkajú.

20. Podľa čl. 8 ods. 2 charty tieto údaje musia byť riadne spracované na určené účely na základe súhlasu dotknutej osoby alebo na inom oprávnenom základe ustanovenom zákonom. Každý má právo na prístup k zhromaždeným údajom, ktoré sa ho týkajú, a právo na ich opravu.

21. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 66/2018).

22. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietaná neústavnosť, ako aj namietané porušenie práv garantovaných chartou a dohovorom napadnutým oznámením okresného súdu v súvislosti s nezrušením nariadeného vyšetrenia duševného stavu sťažovateľa ako svedka.

23. O zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom príslušného orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. III. ÚS 565/2017).

24. Podľa § 150 Trestného poriadku ak sú závažné pochybnosti, či nie je u svedka, ktorého výpoveď je pre rozhodnutie obzvlášť dôležitá, podstatne znížená schopnosť správne vnímať alebo vypovedať, možno znalecky vyšetriť aj duševný stav svedka. V takom prípade je vždy potrebný príkaz súdu, v prípravnom konaní sudcu pre prípravné konanie. Vyšetrenie duševného stavu svedka pozorovaním v zdravotníckom ústave nie je prípustné.

25. Na tomto mieste ústavný súd uvádza, že sudca pre prípravné konanie okresného súdu sa v napadnutom oznámení okresného súdu ústavnoprávne relevantným spôsobom venoval a vysporiadal s námietkami sťažovateľa. V napadnutom oznámení okresného súdu je uvedené: „... *po preskúmaní podnetu na zrušenie príkazu na vyšetrenie – skúmanie duševného stavu svedka – poškodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], som nezistil také skutočnosti, pre ktoré by ho bolo potrebné zrušiť. V čase vydania príkazu existovali skutočnosti potrebné na jeho vydanie, preto som ako sudca*

pre prípravné konanie návrhu vyšetrovateľa vyhovel a vydal príkaz v zmysle § 150 Tr. por., proti ktorému nie je prípustný opravný prostriedok, a keďže od jeho vydania nedošlo k zmene dôvodov, preto ho neruším.“ Z uvedeného vyplýva, že sudca pre prípravné konanie okresného súdu sa podanými námietkami sťažovateľa zaoberal. Po podaní podnetu sťažovateľa opätovne posúdil a preskúmal opodstatnenosť a dôvodnosť nariadeného skúmania duševného stavu sťažovateľa vrátane posúdenia sťažovateľom novo uvádzaných skutočností, pričom dospel k záveru, že dôvodnosť nariadeného skúmania duševného stavu sťažovateľa pretrváva aj v tomto štádiu konania.

26. V nadväznosti na už uvedené ústavný súd pripomína, že cieľom právomoci ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je primárne preskúmať a posudzovať právne názory orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd (vrátane základných práv a slobôd) fyzických osôb a právnických osôb pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred týmito orgánmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo zisteného skutkového stavu tieto orgány vyvodili. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom (III. ÚS 184/2018).

27. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 184/2018).

28. Skutočnosť, že sťažovateľ sa nestotožnil s názorom a závermi obsiahnutými v napadnutom oznámení okresného súdu, sama osebe nepostačuje na to, aby bol prijatý záver o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého

nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (III. ÚS 63/2018).

29. Na základe uvedených skutočností ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým oznámením okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. Sťažovateľ porušenie základného práva podľa čl. 19 ods. 3 a čl. 22 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru a práva podľa čl. 7 a čl. 8 ods. 1, 2 a 3 charty odvíja od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým oznámením okresného súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú, konštatuje, že v takom prípade nemohlo ani dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 19 ods. 3 a čl. 22 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru a práva podľa čl. 7 a čl. 8 ods. 1, 2 a 3 charty, a preto aj v tejto časti bolo potrebné jeho ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v sťažnostnom petite nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2019